

Allt var inte bättre förr – men jag saknar att inte leva genom en skärm

24 maj 2021

Idag kan vi inte relatera till ordet "vänta", då allt måste gå i ett rasande tempo, skriver Jörgen Olsson.

Bild: Britt-Mari Olsson

Det är inte så att jag tycker att allt var bättre förr. Eller att jag på något sätt är förändringsfientlig, eller någon bakåtsträvare. Men tänk när människor mötte varandra rent fysiskt, och inte som idag, gömmer sig bakom en skärm eller någon telefon. När man såg folk som väntade på bussen och tittade ut och tog del av sin omgivning, och inte som idag, gammacke och glo rakt ner i en telefon.

När folk på den tiden var ute och promenerade och njöt av fågelkvitter, och även tog del av vad som hände i sin närhet, och inte som nu när man går helt

okoncentrerat och pratar rakt ut i luften med ett par ploppar i öronen. Jag saknar eran när folk var glada över att ha ett kök, ett badrum, en lägenhet eller ett litet hus. Där samtalsämnen mellan människor inte handlade om renovering, inköp, bygga ut, bygga om, bygga stort, utan samtalet handlade om livet i sig och inte om ytliga materiella ting.

Man var glad över att ha en tv, och man brydde sig inte alls om storlek på skärm, antal kanaler, pixlar, skärpa eller andra extra helt vansinniga tillbehör som finns idag. Teven behövde inte vara lika stor som vardagsrumsväggen, utan man var så nöjd med sin 26-tums tjock-tv som stod fint uppställd i vardagsrummets hörndel. Idag finns inte samma mystik kring programmets budskap. På den tiden fick man snällt förhålla sig till tv-tablå, och vänta tills nästa veckas avsnitt för att få följa den spännande fortsättningen av sin favoritserie.

Idag kan vi inte relatera till ordet "vänta", då allt måste gå i ett rasande tempo. Tålmodets betydelse har sakta men säkert mer och mer suddas bort från människans gener och egenskaper. Idag sträckkollar vi tv-serier, just för att vi inte har tålmodet till att vänta och hålla ut. Allt ska konsumeras på direkten. Tänk när vi snällt fick acceptera (vilket man gjorde), våra två kanaler, där vi i Skåne kände oss lite mer privilegierade för att vi hade tre, nämligen även danskarnas kanal.

Längtan var enorm när en någorlunda "ny" film (säkert 3–5 år gammal) skulle visas på denna danska kanal. Utan att bry sig läste man gladeligen den danska textremsan utan någon större irritation. Fjärrkontrollen var en lyxdetalj som inte alla hade tillgång till. Vi i vår familj fick resa oss upp varje gång vi skulle skruva upp volymen eller byta kanal, vilket föranledde att man med lugn och uthållighet lätt kunde se ETT program åt gången, utan att "zappa" omkring bland kanalernas utbud som man gör idag varje gång det exempelvis visas reklam var tionde minut, eller om programmet är för långsamt.

Tänk när vi satt och tittade i ett fotoalbum med omsorg. Där varje bild var unik och fantastisk. Bilder idag konsumeras på löpande band, där livslängden i dagens samhälle är ungefär 3 sekunder per bild, sedan är bilden förbrukad, och något nytt måste visas för att stilla åskådarnas behov. Tänk när kändisar var kändisar, och inte som idag en massa folk som är kända bara för att de exponeras i sina egna plattformar, syns i olika tv-program, och då får epitetet känd och omskriven av sina unga "följare".

Tänk när ordet följare inte fanns. Då var det en epok när människor möttes och talade med varandra, bytte livserfarenheter, berömde varandra och inte som idag, där människans värde räknas i hur många följare man har på sina plattformar.

Jörgen Olsson